

Λυχνία

ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

ΑΛΗΘΙΝΗ ΚΑΙ ΨΕΥΤΙΚΗ ΝΗΣΤΕΙΑ

Γέ πολλά μέρη συνηθίζονται οί βεντέτες ανάμεσα σέ οικογένειες για λόγους τιμῆς. Μιά τέτοια βεντέτα ξέσπασε κάποτε, λέει τὸ ανέκδοτο, καὶ στὴν περιοχὴ τῆς Μάνης. Καί, ὅπως σ' ὄλες τὶς περιβόητες αὐτὲς διαμάχες, τὰ ὄπλα ἀνέλαβαν ν' ἀποκαταστήσουν τὰ πράγματα. Ὁ θιγμένος Μανιάτης κατέστρωσε σχέδιο, γιὰ νὰ ξεκάνει αὐτὸν ποὺ τὸν πρόσβαλε. Πῆρε τὸ ὄπλο του καὶ φεύγοντας λέει στὴ γυναίκα του: «Στὸ τάδε σημεῖο θὰ στήσω καρτέρι γιὰ νὰ τὸν "καθαρίσω". Ἄν δεῖς κι ἀργῶ, φέρε μου νὰ φάω ἐκεῖ». Ἔτσι καὶ ἔγινε. Ἡ γυναίκα μαγείρευε καί, σὰν εἶδε πὼς ἀργοῦσε ὁ ἄνδρας τῆς, τοῦ πῆγε τὸ φαγητὸ στὸ καρτέρι. Μὲ τὸ ὄπλο στὸ χέρι καὶ τὸ δάχτυλο στὴν σκανδάλη ἐκείνος, πανέτοιμος γιὰ φόνο, ἀνοίγει τὸ καπάκι καὶ βλέποντας τὸ φαγητὸ, «σὲ καλὸ σου, βρὲ γυναίκα», γυρίζει καὶ τῆς λέει. «Μέρα Παρασκευὴ σήμερα! Κρέας μου ἔφερες νὰ φάω;»

Ἐδῶ τελειώνει τὸ ανέκδοτο κι ἐμεῖς γελάμε μὲ τὴν παράξενη εὐαισθησία τοῦ ἐπίδοξου δολοφόνου. Ὅμως σκεφθήκαμε ποτὲ μήπως τοῦ μοιάζουμε; Μήπως κι ἐμεῖς τηροῦμε μὲ εὐλάβεια κάποιες θρησκευτικὲς συνήθειες, χωρὶς νὰ μπαίνουμε στὸ βαθύτερο νόημα τῶν πραγμάτων; Τώρα π.χ. ἔχουμε σαρανταήμερο καὶ καταγινόμαστε μὲ τὴ νηστεία. Πολλοὶ ὅμως μένουν στὸν ἐξωτερικὸ μόνον τύπο τῆς νηστείας. Ἀπέχουν δηλ. σχολαστικὰ ἀπὸ με-

ρικὰ φαγητά. Ἄλλὰ τίποτε περισσότερο.

Νὰ μὴ νηστεύουμε λοιπόν; Δὲν εἶναι ἀπαραίτητο; Μὰ καὶ βέβαια εἶναι. Καλὸ, ἅγιο καὶ θεοπαράδοτο πράγμα ἡ νηστεία. Μ' αὐτὴν ἐλέγχουμε τὸν ἑαυτὸ μας, βάζοντας φρένο στὶς ἀχαλίνωτες ἐπιθυμίες μας. Εἶναι τὸ μέτρο ποὺ ὀρίζει ὁ Θεός, γιὰ νὰ μὴ βυθίζεται ἡ ζωὴ μας στὴν ἀμετρία τῶν παθῶν. Εἶναι τὸ φάρμακο γιὰ τὴ θεραπεία τῆς ἀσυδοσίας τους. Γι' αὐτὸ καὶ πρέπει ἡ νηστεία νὰ προχωράει παραπέρα. Νὰ μὴ σταματάει στὴν ἀποχὴ μόνον ἀπ' τὰ ὠραία φαγητά. Νὰ εἶναι ἄσκηση ἐγκράτειας σὲ ὅλα.

Ὅσο αὐστηρὰ καὶ νὰ νηστεύει κανεὶς, ἂν δὲν προσπαθεῖ παράλληλα νὰ ἀπέχει καὶ ἀπὸ κάθε εἶδους κακία καὶ νὰ ἐφαρμόζει ἔμπρακτα τὴν ἀγάπη, ἡ νηστεία του εἶναι ἄχρηστη. Ἀληθινὴ νηστεία εἶναι «ἡ τῶν κακῶν ἀλλοτριώσις», ἡ ἀποξένωση δηλ. ἀπὸ κάθε κακό. Ὅπως: ἐγκράτεια γλώσσας (ἀπὸ κατάκριση, κουτσομπολιό, ἀργολογία, αἰσχρολογία, βλασφημία), ἀποχὴ ἀπὸ θυμὸ, ψεῦδος, ἐπιπορκία, ἀποφυγὴ κάθε ἀδικίας. Παράλληλα, ἔμπρακτη ἀγάπη καὶ διάλυση κάθε ἔχθρας. Δὲν φτάνει δηλ. ἡ ἐξωτερικὴ νηστεία (ἀπὸ μερικὰ φαγητὰ μόνον).

«Οὐ ταύτην τὴν νηστείαν ἐξελεξάμην», λέγει ὁ Κύριος, «ἀφοῦ κατὰ τὶς ἡμέρες τῶν νηστειῶν σας κάνετε ὅλα τὰ κακά σας θελήματα, ἔρχεστε σὲ διαμάχες μεταξύ σας, χτυπάτε τοὺς μικροὺς καὶ ταπεινοὺς.

ΕΣΥ, ΘΑ ΤΟ ΕΚΑΝΕΣ;

Βιετναμέζος μετανάστης Ha Minh Thanh εργάζεται ως αστυνομικός στις περιοχές του πρόσφατου τρομερού σεισμού στην Ιαπωνία. Ο αστυνομικός, σε επιστολή προς φίλο του, περιγράφει την παρακάτω συγκλονιστική εμπειρία του:

-Αυτή τη στιγμή βρίσκομαι στο χάος της Φουκουσίμα, περίπου 25 χιλιόμετρα μακριά από το πυρηνικό εργοστάσιο. Μου έτυχε και κάτι πραγματικά συγκινητικό, με ένα μικρό Γιαπωνεζάκι, πού συνάντησα έδω.

Χθές τό βράδυ, μέ έστειλαν σέ ένα σχολείο νά βοηθήσω μιά φιλανθρωπική οργάνωση νά μοιράσει φαγητό στους πρόσφυγες. Ή ούρά ήταν τεράστια. Κάποια στιγμή έντόπισα ένα μικρό άγορι, περίπου έννέα έτων. Ήταν ακριβώς στό τέλος της ούρας. Σκέφθηκα ότι μέχρι νά έρθει ή σειρά του, δέν θά έχει μείνει καθόλου φαγητό. Πήγα κοντά του και τουμίλησα. Μου είπε ότι ήταν στό σχολείο όταν έγινε ό σεισμός. Ο μικρός, από τό μπαλκόνι του σχολείου του, είδε τό τσουνάμι νά παρσύρει τό αυτοκίνητο του πατέρα του. Μου είπε ακόμη ότι τό σπίτι τους βρισκό-

← Ακόμα κι άν κάμψεις τόν τράχηλό σου σαν κρίχο άπ' τήν πολλή νηστεία, αυτή δέν είναι εύπρόσδεκτη. Άλλά διάλυσε κάθε άδικία, μοιράσου μέ πεινασμένους τό φωμί σου, περιμάζεψε αστέγους και φτωχούς στό σπίτι σου, ντύσε τόν γυμνό, φρόντισε τούς φτωχούς σου συγγενείς» (Ήσ. 58, 3-11).

Στό Γεροντικό διαβάζουμε, πώς κάποιος άδελφός είπε στόν άββα Μακάριο: «Πάτερ, έχω τριάντα χρόνια πού δέν έφαγα κρέας, κι ακόμα δυσκολεύομαι πάνω στό θέμα αυτό». Ο γέροντας άποκρίθηκε: «Καλύτερα, παιδί μου, πληροφόρησέ με

ταν ακριβώς δίπλα στην παραλία· και ότι ή μητέρα και ή μικρή του άδελφή τό πιθανότερο είναι νά μήν επέξησαν. Και σκούπισε τά δάκρυά του. Ο μικρούλης έτρεμε από τό κρύο. Ήβγαλα και του έδωσα τό μπουφάν της αστυνομίας πού φορούσα. Τότε ήταν πού έπесе ή σακούλα μέ τό συσσίτιό μου. Του τήν έδωσα και του είπα: «Όταν έρθει ή σειρά σου, μπορεί νά έχει τελειώσει τό φαγητό. Πάρε τή μερίδα μου. Έγώ έχω ήδη φάει».

Ο μικρός πήρε τήν σακούλα και ύποκλίθηκε. Νόμιζα ότι θά έτρωγε άμέσως, αλλά δέν τό έκανε. Πήγε και τήν έναπέθεσε στην άρχή της γραμμής, εκεί πού ήταν συγκεντρωμένο όλο τό φαγητό για διανομή! Σοκαρίστηκα. Τόν ρώτησα γιατί τό έκανε αυτό. Μου λέει: «Γιατί βλέπω πολλούς άλλους πολύ πίο πεινασμένους από μένα. Άν τή βάλω εκεί, τότε θά μοιραστεί σέ όλους». (Περιοδικό New America Media, 19-3-2011).

Συμβαίνουν τέτοια γεγονότα στους «πονηρούς καιρούς» πού ζοῦμε; Συμβαίνουν! Και μάλιστα σχεδόν σέ όλους τούς λαούς. Ίδου ή εξήγηση πού δίνει ό άγιος Ίωάννης ό Χρυσόστομος:

«Έξ άρχής, ό Θεός δημιουργώντας τόν άνθρωπο, έβαλε μέσα του τόν **φυσικό νόμο**. Και τί είναι ό φυσικός νόμος; Ή συνείδηση. Έκανε, λοιπόν, τήν συνείδηση νά γνωρίζει από μόνη της τό καλό και τό κακό. Και αυτό φαίνεται από τό ότι οί

για τό έξής, αλλά πές μου τήν αλήθεια: Πόσες μέρες έχεις πού δέν είπες λόγια εναντίον άδελφού, πού δέν κατέκρινες και ούτε βγήκε λόγος άνώφελος από τό στόμα σου»; Τότε κατάλαβε ό άδελφός πόσο άνώτερος είναι ό άγώνας αυτός, ζήτησε συγχώρηση και είπε: «Εύχήσου με, πάτερ, νά κάμω άρχή σ' αυτή τήν έργασία».

Δέν αξίζει άραγε τόν κόπο, νά ξεκινήσουμε κι έμεις τόν άγώνα για μιá τέτοια άληθινή νηστεία;

Πρωτ. Δ. Μ.

ΜΗΤΡΑ και... ΚΟΣΜΟΣ

«Κάποτε στην κοιλιά μιᾶς μητέρας ἔγινε ἡ σύλληψη διδύμων ἀγοριῶν. Οἱ ἑβδομάδες περνοῦσαν, τὰ ἀγόρια ἀναπτύσσονταν. Ὁριμάζοντας ὄλο καί περισσότερο, μεγάλωνε ἡ χαρά, ἡ ἀγαλλίαση. Ἐνθουσιασμένα ἔλεγαν μεταξύ τους:

– Πές, δέν εἶναι ἡ σύλληψή μας κάτι τό μεγαλειώδες; Δέν εἶναι ὑπέροχο πού ζοῦμε;

Τά δίδυμα ἄρχισαν νά ἀνακαλύπτουν τόν κόσμο τους. Ὅταν βρῆκαν τό «λουρί» πού τοὺς ἔνωνε μέ τή μητέρα τους καί ἔπαιρναν τήν τροφή, τραγουδοῦσαν χαρούμενα:

– Εἶναι μεγάλη ἡ ἀγάπη τῆς μητέρας μας, πού μοιράζεται τή ζωή της μέ μᾶς!

Ὅμως ὅταν οἱ ἑβδομάδες πού περνοῦσαν κόντευαν νά συμπληρώσουν ἑννέα μήνες, ξαφνικά κατάλαβαν πόσο πολύ εἶχαν ἀλλάξει.

– Τί σημαίνει πάλι τοῦτο; ρώτησε ὁ ἕνας.

– Σημαίνει πώς ἡ παραμονή μας στόν κόσμο αὐτό τελειώνει σύντομα.

– Ὅμως ἐγώ δέ θέλω νά φύγω ἀπό ἐδῶ. Θέλω νά μείνω γιά πάντα ἐδῶ. Ἀπάντησε ὁ ἕνας.

– Δέν ἔχουμε ἄλλη ἐπιλογή, ἀποκρίθηκε ὁ ἄλλος. Ἴσως ὁμως μετά τή γέννηση νά ὑπάρχει μιᾶ ἄλλη ζωή.

– Μά πώς μπορεῖ νά γίνει αὐτό; Ρώτησε μέ

ἀμφιβολία ὁ πρῶτος. Πώς μπορούμε νά ζήσουμε χωρίς τόν ὀμφάλιο λῶρο; πώς θά τόν χάσουμε; Πάρα πολλοί ἄλλοι ἐγκατέλειψαν τήν ἀγκαλιά αὐτή, πρὶν ἀπό ἐμᾶς. Ὅμως, κανένας δέν ἐπέστρεψε νά μᾶς πεῖ ὅτι ὑπάρχει μιᾶ ζωή μετά τή γέννα. Ὅχι, ὄχι, ἡ γέννα εἶναι τό τέλος.

Ἔτσι ὁ ἕνας ἐκ τῶν δύο ἔπεσε σέ βαθιά θλίψη καί ἔλεγε: – Εἴαν ἡ σύλληψη ὀλοκληρῶνεται μέ τή γέννηση, ποιό τό νόημα τῆς ζωῆς ἐδῶ μέσα; Δέν ὑπάρχει νόημα! Μήπως δέν ὑπάρχει οὔτε μητέρα πίσω ἀπό ὅλα αὐτά;

– Μά πρέπει νά ὑπάρχει αὐτή. Διαμαρτυρήθηκε ὁ ἄλλος. Πώς ἀλλιῶς ἤλθαμε ἐδῶ; Καί πώς μπορέσαμε νά ἐπιβιώσουμε;

– Ἐχεις δεῖ ποτέ τή μητέρα μας; Ρώτησε ὁ ἕνας. Μήπως ζεῖ μόνο στή φαντασία μας! Τή δημιουργήσαμε ὥστε νά κατανοήσουμε καλύτερα τή ζωή μας!

Ἔτσι περνοῦσαν οἱ τελευταῖες μέρες στήν κοιλιά τῆς μητέρας, γεμάτες ἐρωτήματα, ἀλλά καί φόβο.

Τέλος ἤρθε ἡ στιγμή τῆς γέννησης. Μόλις τά δίδυμα ἐγκατέλειψαν τόν κόσμο τους, **ἄνοιξαν τά μάτια τους**. Τσίριζαν. Αὐτό πού ἔβλεπαν, ξεπερνοῦσε τά πιό τολμηρά ὄνειρά τους!»

Ἡ ἄγνοια, ὁ προβληματισμός καί οἱ ἀμφιβολίες τῶν «ἐμβρύων» γιά τό ἐνδεχόμενο ζωῆς ἔξω ἀπό τήν μητέρα τῆς μάνας τους μήπως ἔχει κάποια ἀναλογία μέ τοὺς «λογισμούς» μας γιά τήν προοπτική τῆς ζωῆς μετά τόν τάφο καί τόν θάνατο, σ' ἕναν ἄλλο κόσμο;

Ἀρχιμ. Σ. Δ.

← ἄνθρωποι ἔφτιαχναν νόμους-κανόνες γιά θέματα τῆς ἐπίγειας ζωῆς (π.χ. γιά τό ὅτι ὁ φόνος εἶναι κακό) καί πρό Χριστοῦ ἀκόμη καί πρὶν δοθοῦν οἱ δέκα ἐντολές στόν Μωϋσῆ» (Ὁμιλία 12 εἰς τοὺς Ἀνδριάντας, Ρ.Γ. 49, σ.131).

Εἶναι, λοιπόν, πολύ φυσικό νά «μιλάει» ἡ συνείδηση ἑνός παιδιοῦ πού δέν γνώρισε τά πονηρά ἔργα καί τίς ἁμαρτίες ἑνός ἐνήλικα. Συγχρόνως, ὁμως, διαπιστώνουμε πόσο μεγάλη εἶναι ἡ δική μας εὐθύνη, ὡς χριστιανῶν. Γιατί, ἐμεῖς, ἐκτός ἀπό τήν φωνή τοῦ Θεοῦ μέσα μας, τόν φυσικό νόμο τῆς συνειδήσεώς μας, ἔχουμε:

• Τόν γραπτό νόμο τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ, μέ τίς ἐντολές καί ὁδηγίες Του.

• Τήν χάρη τοῦ ἁγίου Πνεύματος πού ἐνεργεῖ καθαρίζοντας καί ἀγιάζοντας τίς ψυχές μας, μέσῳ τῶν μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας.

Γιά νά στερεωθῆ, λοιπόν, ἡ συνείδησή μας μονίμως στό ἀληθινά καλό, δηλ. στό θέλημα τοῦ Χριστοῦ, πρέπει νά ἀποκτήσουμε: καί τήν γνώση τῶν ἐντολῶν Του μέ τήν μελέτη· καί τήν χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μέ τήν μετάνοια γιά τίς ἁμαρτίες μας.

Ἀρχιμ. Ν. Κ.

ΠΩΣ ΞΕΔΙΥΑΜΕ;

Σίγουρα ή δίψα είναι από τά πιό άνυπόφορα αισθήματα. Γι' αυτό, στην προοπτική νά μήν έχουμε νερό, έστω γιά λίγες μέρες, μάς πιάνει πανικός. Καί άν ή στέρηση νερού παραταθῆ, ό θάνατος παραμονεύει...

* * *

Τέτοια όριακή έμπειρία έζησαν τόν 9ο π.Χ. αιώνα οί Ίσραηλίτες πηγαίνοντας νά καταστείλουν μιά έπανάσταση τών Μωαβιτών. Χρειάστηκε νά διασχίσουν τήν έρημο τῆς Ίδουμαίας. Καί κάποια στιγμή έμειναν χωρίς νερό. Τότε ό προφήτης Έλισσαίος τούς είπε – καθ' ύπόδειξιν του Θεου – νά σκάψουν λάκκους μέσα στην κοίτη ενός ξεροπόταμου καί νά περιμένουν προσευχόμενοι. Καί τούς βεβαίωσε ότι, παρ' όλο πού δέν θά άκούσουν άνεμο νά φυσάει ούτε θα ίδουν βροχή νά πέφτει, ό ξεροπόταμος... θά γεμίσει μέ νερό!

Πράγματι: τό έπόμενο πρωί, ένw οί Ίσραηλίτες είχαν πιά φθάσει στά όρια τῆς άντοχής τους, έζησαν ένα συγκλονιστικό καί άδιαμφησθήτητο γεγονός: οί λάκκοι ξαφνικά γεμισαν νερό!... Δέν ήταν αυταπάτη, πού όφειλόταν... στην ζαλάδα από τήν δίψα! Ήταν χειροπιαστή πραγματικότητα! Καί μιά σημαντική λεπτομέρεια: τό θαύμα έγινε τήν ώρα, πού στά Ίεροσόλυμα προσφερόταν ή θυσία του άμνου στον Ναό του Σολομώντος.

* * *

Τό ιστορικό αυτό γεγονός από τήν Παλαιά Διαθήκη (Δ Βασιλ. 3, 1-25) θά μπορούσε νά άποτελέσει καί μιά θαυμάσια εικόνα, γιά νά ίδουμε πώς άντιμετωπίζεται - έκτός από τήν σωματική - ΚΑΙ ή έσωτερική δίψα του άνθρώπου γιά εκείνο τό νερό, πού ό Χριστός - μιλώντας μέ τήν Σαμαρείτιδα - τό όνόμασε «ΥΔΩΡ ΖΩΝ»: «Νερό ζωντανό», «Νερό» Αλήθειας καί Ζωῆς. Αληθινό νόημα Ζωῆς!

Άξιοποιώντας λοιπόν τήν θαυμάσια διήγηση θά μπορούσαμε νά πούμε ότι:

Πρώτον: Γιά νά μπορεί νά δεχθῆ ό άνθρωπος τό "Υδωρ τῆς Ζωῆς, πού είναι ό Χριστός, χρειάζεται πρώτα νά σκάψει βαθειά μέσα του. Χρειάζεται νά πετάξει όλα τά «μπάζα»

του έγωισμού του: όλα τά «μπάζα» τῆς αυτάρκειας καί τῆς αυτοδικαίωσης, πού μαζεύονται, μέ τό νά έξαπατά κάθε μέρα τόν εαυτό του λέγοντας: «*έγώ καλός είμαι καί ξέρω τί κάνω!*». Χρειάζεται νά άδειάσει από τήν υπερβολική έμπιστοσύνη στην έξυπνάδα του καί στην σοφία του. Όσο πιό πολύ άδειάσει από τό «έρημο» τό ΕΓΩ του, τόσο πιό πολύ θά γεμίσει από τήν δροσιά τῆς Σοφίας καί τῆς Άγάπης του Θεου. Όσο πιό μεγάλη δεξαμενή άνοίξει, τόσο πιό πλούσια θά δεχθῆ τό Ζωοποιό Νερό τῆς Χάριτος του Χριστου.

Η δεύτερη αλήθεια, πού μάς δείχνει τό παραπάνω περιστατικό είναι ότι:

Η βασική πηγή τῆς δροσιάς του Θεου είναι ή Λατρεία. Άν αυτό ίσχυε στον καιρό τῆς «σκιάς του Νόμου», δηλ. στην εποχή τῆς Παλαιάς Διαθήκης, άσύγκριτα περισσότερο ισχύει σέ μάς, πού ζοῦμε μέσα στό Φως τῆς Καινῆς Διαθήκης! Τώρα πιά σταμάτησαν οί αίματηρές θυσίες άλόγων ζώων. Τώρα σέ κάθε Θεία Λειτουργία προσφέρεται καί θυσιάζεται ό Υίός καί Λόγος του Θεου, ό Χριστός, ό Άμνός του Θεου, πού σηκώνει όλες τίς άμαρτίες του κόσμου. Καί μέ τό Άχραντο καί Ζωοποιό Αίμα Του ξεπλένει καί ξεδιψάει κάθε ψυχή, πού Τόν πλησιάζει μέ γνήσια ταπείνωση καί αληθινή πίστη: Τόν πλησιάζει δηλαδή μέ τήν άπόλυτη έμπιστοσύνη ότι Αυτός είναι ή Μοναδική Πηγή τῆς Ζωῆς, τῆς Αλήθειας καί τῆς Αγιότητας.

Άραγε, διψάς καί σύ γιά τό Νερό τῆς αληθινῆς ζωῆς, πού μόνο ό Θεός χαρίζει σέ όσους Τόν άναζητοῦν μέ ειλικρίνεια καί εϋθύτητα;

Άρχιμ. Β. Α.

ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Μηνιαίον Περιοδικόν

Ί. Μητροπόλεως Νικοπόλεως

Έκδότης: Μητροπολίτης Νικοπόλεως Μελέτιος

Υπεύθ.: Άρχιμ. Νίκων Κουτσιδης*

Τηλ. 26820 51161* Κωδικός 1984

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2011 * Άρ. Φύλλου 340* Έτος ΛΑ'

Διανέμεται δωρεάν * Εισφορές δεκτές

Γραφικές Τέχνες «ΜΕΛΙΣΣΑ» Α.Ε.

Τηλ. 2397 023 313 Άσπροβάλτα Θεσ/νίκης

